

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. гр.Дулово , 24.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДУЛОВО в публично заседание на първи декември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Емил В. Николаев

при участието на секретаря Росица С. Радева
като разгледа докладваното от Емил В. Николаев Гражданско дело № 20203410100456 по описа за 2020 година

Предявените обективно съединени иски са с правно основание чл.344, ал.1, т.1 и т.2 и чл.344, ал.1, т.3 вр. чл.225, ал.1 от КТ.

Ищецът С. Х. Ф. твърди, че ответникът ТП Държавно Ловно Стопанство „Каракуз“ гр. Дулово е бивш негов работодател, с когото трудовото му правоотношение за длъжността „горски надзирател МКЕ“ било прекратено на ***** г. поради наложеното му със заповед № ***/***** г. дисциплинарно наказание „уволнение“ за нарушения по чл.190, ал.1, т.4 и т.7 от КТ – злоупотреба с доверие на работодателя и други тежки нарушения на трудовата дисциплина. В исковата молба се излагат съображения за незаконосъобразност на наложеното най – тежко дисциплинарно наказание поради това, че работодателят не бил съобразил императивните разпоредби, регламентиращи приемане на писмените обяснения на работника и събиране и оценка на посочените доказателства преди налагане на наказанието, преклузивния срок, в който то може да бъде наложено, както и изискванията за мотивиране на уволнителната заповед /чл.194, ал.1 и чл.195, ал.1 от КТ/. В условията на евентуалност ищецът релевира и доводи за незаконосъобразност на уволнението по същество, тъй като не бил извършил вменените му във вина дисциплинарни нарушения, а при определяне на наказанието за тях работодателят не е съобразил разпоредбата на чл.189, ал.1 от КТ.

Счита, че заповедта е издадена в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения, водещи до нейната незаконосъобразност, включително при неспазване на двумесечния срок от откриване на нарушението.

По изложените съображения иска от съда да признае за незаконно и отмени уволнението, да бъде възстановен на заеманата преди уволнението длъжност, като му бъде присъдено и обезщетение за времето, през което е останал без работа поради уволнение в размер на 2 401.77 лв. /след направено изменение в съдебно заседание на ***** г./. Претендира и направените по делото разноски. Представя писмени доказателства.

Ответникът ТП Държавно Ловно Стопанство „Каракуз” - Дулово чрез процесуален представител оспорва предявените искове. Счита, че е изпълнил всички формални изисквания, обуславящи законосъобразността на оспорената заповед. Поддържа, че извършеното с нея уволнение е обосновано, тъй като ищецът действително е извършил дисциплинарни нарушения, за които е уволнен. Заявява, че е спазена процедурата по издаването □, както и че същата е издадена в двумесечния срок, предвиден в чл. 194, ал.1 от КТ, тъй като е узнал за извършените от ищеца нарушения на трудовата дисциплина на ***** г., въз основа на доклада и приложените актове за установяване на административни нарушения. С оглед на това, счита, че към момента на налагане на дисциплинарното наказание – ***** г. двумесечния срок за налагане на наказанието не е изтекъл.

Излага подробни съображения във връзка с изложените в отговора твърдения.

Иска от съда, да постанови решение, с което да отхвърли исковите претенции на ищеца и да остави в сила Заповед № ***/***** г., издадена от директора на ТП Държавно Ловно Стопанство „Каракуз”. Претендира разноски. Представя като доказателство заверено копие трудовото досие на ищеца и на дисциплинарна преписка.

Ищецът С. Х. Ф. – редовно призован, явява се лично и с процесуален представител в съдебно заседание. Поддържа исковата си молба и предявените с нея искове. Иска от съда да бъдат уважени като основателни и доказани.

Ответникът ТП Държавно Ловно Стопанство „Каракуз” – Дулово – редовно призован, представлява се в съдебно заседание от процесуален представител, поддържа писмения отговор и изложените в него съображения, иска от съда предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани, а издадена заповед за уволнение да бъде потвърдена.

В съдебно заседание на ***** г. е прието направено от ищеца изменение на предявения иск по чл. 344, ал.3, във вр. с чл. 225, ал.1 от КТ в неговия размер от 7 800 лева на 2 401.77 лв. По това изменение ответника не е възразил.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

В молбата ищецът е съединил обективно три иска - по чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от КТ -

за признаване уволнението за незаконно и отмяната му, за възстановяване на предишната работа и за обезщетение за времето, през което е останал без работа поради уволнение.

По делото няма спор, а и от събраните доказателства се установява, че ищецът е изпълнявал в ответното предприятие длъжността „горски надзирател МКЕ”, от която бил дисциплинарно уволнен със заповед на работодателя № ***/***** г., връчена на работника на същата дата.

В заповедта е посочено, че ищецът е наказан с „дисциплинарно уволнение“ за това, че е извършил следното нарушение: Виновно бездействие като не е изпълнил основни функции и задължения на горския стражар МКЕ - по чл.273, ал.1 от ЗГ - за задържане на вещите - предмет на нарушението при констатиране на нарушения по Закона за горите със съставените актове № ***** г. при проверка на ***** г. в с. Н., извършена със съдействието на служители от Полицейски участък ***.

Тези действия на ищеца били КВАЛИФИЦИРАНИ от неговия работодател като сериозно и тежко нарушение на трудовата дисциплина по смисъла чл.190, ал.1, т.4 и т.7 от КТ – злоупотреба с неговото доверие и други тежки нарушения на трудовата дисциплина.

Видно от мотивите към уволнителната заповед, окончателното решение на работодателя да пристъпи към налагане на оспореното дисциплинарно наказание се оформило едва след като ищеца е дал писмено обяснение с вх. № ***** г.

Посочил е още, че същите могат да се тълкуват като изцяло некоректно отношение към работодателя, като злоупотреба с доверие и уронване доброто име на предприятието, както и разпространяване на поверителни за него сведения.

В заповедта работодателят е посочил, че на основание чл.195, във връзка с чл.188, т.3 във връзка с чл.187, т.3, т. 8 и т.10, чл. 190 ал.1 т. 4 и т.7 от КТ, съобразно с критериите на чл. 189, ал.1 от КТ и при спазване на изискванията на чл.189, ал.1, чл.193 и чл.194 от КТ реА.зираното предполага най- тежкото дисциплинарно наказание.

От представения по делото и приет като доказателство рапорт вх. **** г. /л.23 от делото/ и приложените към него 4 бр. актове за установяване на административно нарушение с № № *****/***** г., *****/***** г., *****/*****г. и *****/***** г., се установява по безспорен начин, че работодателят е узнал за вещите, предмет на административното нарушение, за което са съставени процесните 4 бр. акта, още на ***** г., когато е депозиран рапорта в деловодството на ответното предприятие.

Видно от поставената върху рапорта резолюция от ***** г. – „*****“, за да прецени на кого да възложи по-нататъшното движение по административно наказателната преписка, която ще се образува по всеки един от актовете за установяване на административно нарушение, преди това работодателят се е запознал с тях и с тяхното

съдържание, като е бил наясно, че няма задържани вещи, тъй като това е изрично отразено във всеки един от тях.

Нищо не е пречело на работодателя още тогава да образува дисциплинарно производство, в рамките на което да изслуша ищеца или да приеме писмените му обяснения, както и да събере и оцени всички доказателства, събрани в хода на това производство.

Това е сторено едва през месец август и през месец септември 2020 г., т. е. след изтичане на предвидения в чл. 194, ал.1 от КТ двумесечен срок от откриване на нарушението.

Проверката, която е извършил работодателя относно обстоятелството дали е налице виновно бездействие от страна на работника, е следвало да бъде извършена в рамките на двумесечен срок от тази дата – ***** г. /с входиране на рапорта в деловодството на работодателя, адресирано до директора/. Вместо това работодателят е извършвал действия в тази насока в рамките на много по-дълъг период от време, като в значителен отрязък от време – почти три месеца не е предприемал никакви действия в тази насока.

От показанията на свидетеля М.В.М., неоспорени и неопровергани от ответника, се установява по безспорен начин, че именно по устно разпореждане на директора инж.Т.Т. не е иззета незаконната дървесина.

Това твърдение не бе опровергано от ответника.

С оглед на това, съдът намира за неоснователен довода на ответника, че е узнал за извършеното от ищеца нарушение едва на ***** г. въз основа на доклада и приложените актове за установяване на административно нарушение, входиран в деловодството на ответното предприятие, докладвани и представени на директора още на ***** г.

Именно, от тази дата – ***** г. - е започнал да тече двумесечния срок по чл.194, ал.1 от КТ от откриване на нарушението, поради което следва да се приеме, че наложеното дисциплинарно наказание не попада в посочения преклузивен срок, тъй като същият е изтекъл на **** г.

Съгласно разпоредбата на чл. 194, ал. 1 от КТ, дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Съотношението между двата срока е следното: ако е изтекъл двумесечният срок от откриване на нарушението, то не може да се приложи едногодишния срок; ако е изтекъл едногодишният срок от извършването, то той поглъща двумесечния срок от откриване на нарушението. „Откриване на нарушението”, по смисъла на чл. 194, ал. 1 от КТ, означава узнаване от субекта на дисциплинарната власт на нарушаване на трудовата дисциплина, установено в съществениите му признаци – субект на нарушението, време и място на извършването му, съществени индивидуализиращи признаци на деянието от

обективна и субективна страна, които го квалифицират като нарушение. Именно, в рамките на двумесечния срок от откриване на нарушението, т. е. от установяване на посочените съществени елементи от конкретния негов фактически състав, работодателят следва да извърши съответните необходими допълнителни проверки за пълно изясняване на случая, като в тази връзка следва и да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения и да събере посочените от него доказателства, да прецени дали да наложи дисциплинарно наказание и да определи вида му, както и да връчи заповедта за дисциплинарно наказание на работника или служителя. След изтичане на двумесечния срок по чл. 194, ал. 1 от КТ, субективното потестативно право на работодателя да наложи дисциплинарно наказание, ако не е упражнено, се преклудира.

С оглед изложеното, съдът намира че към ***** г. – датата на издаване на обжалваната заповед за дисциплинарно уволнение, правото на работодателя да наложи дисциплинарно наказание е било преклудирано, макар и да изпълнил формата по чл. 193, ал.1 от КТ като предоставил на ищеца възможност да се защити и изложи своята гледна точка по отношение на нарушението, което се твърди, че е извършил.

Изложеният от ищеца довод за настъпила преклузия за налагане на дисциплинарно наказание се явява основателен.

Последният се възползвал от предоставената му възможност като депозирал своите обяснения при работодателя на ***** г. /л.50 от делото/.

В обясненията си ищецът сочи, че вещите предмет на установените нарушения не са задържани/иззети, тъй като в деня на проверката е получил устно разпореждане от него да бъде преустановена.

Налагането на дисциплинарно уволнение на ищеца след изтичане на двумесечния срок по чл. 194, ал. 1 от КТ – на **** г., т. е. след като вече е било преклудирано правото на касатора-работодател за налагане на дисциплинарното наказание, е достатъчно, за да обуслови извод за незаконосъобразност на уволнението и за основателност на искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ, без да е необходимо да се изследва по същество дали ищецът е извършил дисциплинарното нарушение, за което е наказан.

По тези съображения предявените искове се явяват основателни и като такива следва да бъдат уважени. Уволнението на ищеца следва да бъде признато за незаконно като бъде отменено и същият бъде възстановен на заеманата от него преди уволнението длъжност.

Следва да се уважи и предявения иск с правно основание чл. 344, ал.1, т. 3, във вр. с чл. 225, ал.1 от КТ за заплащане на обезщетение поради незаконно уволнение.

Размерът на претендираното обезщетение е 2 401.77 лева за периода от ***** г. до ***** г. и същото е дължимо в този размер имайки предвид, че ответникът не го оспорва.

Обезщетението се дължи заедно със обезщетение за забава в размер на законната лихва от предявяване на исковете – 06.10.2020 г. до окончателно изплащане на задължението.

На основание чл. 64, ал. 1 от КТ, ищецът има право да получи от ответника разносните, които е направил в производството. В случая те са 1 200.00 лева - за адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 359, от КТ, работникът е освободен от заплащане на държавна такса по производство, но същата се дължи от работодателя, при уважаване на исковете. Същият следва да бъде осъден да заплати по сметка на РС-Дулово сумата от 196.07 лева – ДТ по трите обективно съединени иска /по 50.00 лева за исковете с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 и 96.07 лева по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ/.

Мотивиран от изложеното, Дуловският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ уволнението, извършено със заповед № ***/***** г., връчена на ищеца на същата дата, издадена от инж. Т.Т. - директор на ТП Държавно Ловно Стопанство „Каракуз”, с ЕИК 000550179, със седалище и адрес на управление в гр. Дулово, ул. „Васил Левски“, № 22, обл. Силистра, с която на С. Х. Ф., с ЕГН *****, от *****, е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено трудовото му правоотношение, поради извършени дисциплинарни нарушения по чл.190, ал.1, т.4 и т.7 от КТ.

ВЪЗСТАНОВЯВА С. Х. Ф., с ЕГН *****, на предишната заемана преди уволнението длъжност – „горски надзирател МКЕ” в ТП Държавно Ловно Стопанство „Каракуз” гр.Дулово.

ОСЪЖДА „ТП Държавно Ловно Стопанство „Каракуз”, с ЕИК 000550179, със седалище и адрес на управление в гр.Дулово, ул. „Васил Левски“, № 22, обл. Силистра, представлявано от директора инж. Т.Т. да заплати на С. Х. Ф., с ЕГН *****, от *****, обезщетение за времето, през което е останал без работа поради уволнение в периода ***** г. до **** г.в размер на 2 401.77 лв. /две хиляди четиристотин и един лева и седемдесет и седем стотинки/, заедно със законната лихва, считано от 06.10.2020 г. до окончателно изплащане на задължението.

ОСЪЖДА „ТП Държавно Ловно Стопанство „Каракуз”, с ЕИК 000550179, със седалище и адрес на управление в гр.Дулово, ул. „Васил Левски“, № 22, обл. Силистра, представлявано от директора инж.Т.Т. да заплати на С. Х. Ф., с ЕГН *****, от

*****, сумата от 1 200.00 лв./хиляда и двеста лева/ – разноси за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА ТП Държавно Ловно Стопанство „Каракуз“, с ЕИК 000550179, със седалище и адрес на управление в гр.Дулово, ул. „Васил Левски“, № 22, обл. Силистра, представлявано от директора инж.Т.Т., да заплати по сметката на Районен съд – Дулово, сумата от 196.07 лв. /сто деветдесет и шест лв. и седем стотинки/ - държавна такса за производството.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщаването му, пред Силистренски окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Дулово: _____